

¡AMUNT PER LA LLIBERTAT! Un POBLE ESCLAU és un POBLE INDIGNE

Editozial

El moviment de protesta del que ja vàrem parlar en el nostre darrer Butlletí, la manifestació de repudi al règim que representava, la reacció favorable que va produir i la preocupació que va crear a les « autoritats » reflexada per moltes detencions i en particular per les d'un grup d'estudiants, s'ha previst que ha de culminar ben aviat a tot Espanya en una vaga de 24 hores que una vegada més posaria de relleu el civisme i l'esperit de lluita d'un poble que no accepta, que no comparteix i que no desitja la continuïtat del règim degradant que per la força s'imposà als pobles d'Espanya.

Es un conglomerat de forces antifranquistes el que guia aquesta acció i són homes de bona voluntat els que pretenen fer prevaler la necessitat imperiosa de que la protesta que s'ha vingut simbolitzant a Catalunya amb la lletra P es transformi el dia X en una protesta de carrer, en una manifestació evident de descontent i de repudi que fassi obrir els ulls a tots els que falten a les més elementals normes de democràcia i de solidaritat envers els pobles privats de llibertat continuïn amb els braços plegats o ajudant d'una manera efectiva el règim feixista espanyol.

Però, a la vegada, aquesta protesta que es pretén realitzar s'inspira en el desig de deixar clara constància de les aspiracions d'un poble que vol recobrar la seva llibertat, que vol gaudir dels beneficis d'una democràcia ben entesa, que vol acabar amb la supremàcia de les classes privilegiades, que desitja poder donar als seus fills una instrucció racional i eficient i que espera tenir també la possibilitat de veure instaurades dins la nostra terra unes normes de treball que li reconeguin els drets que des de fa molts anys són consubstancials a tants i tants pobles del món: dret de sindicació en organismes sindicals lliures, dret de reunió, setmana legal de 40 hores, escala mòbil de salaris i una millor organització de les condicions físiques i humanes de treball sense descuidar, naturalment, un règim de « Seguretat Social i de Veïllesa » sota control obrer, que sigui expressió d'una justa i equitativa defensa dels interessos del conjunt dels productors.

La C.N.T., junt amb altres organitzacions antifranquistes, diu present en aquesta ocasió com dirà present sempre

LA HUELGA DE 24 HORAS

UNA vez más el pueblo español se prepara a realizar un acto de civismo para poner de manifiesto su repudio al régimen franquista y su fe inquebrantable en el porvenir que se desea más justo, más humano y más acorde con las aspiraciones de libertad y de democracia que sienten en nuestro país todos los hombres que no perdieron la dignidad. La idea de la huelga de 24 horas que se está organizando y que desde hace varias semanas viene dando lugar a brutales represiones policíacas con vistas a impedir la, va haciendo su camino entre las masas laboriosas y se evidencia cada día con mayor claridad que este movimiento de protesta contra el régimen, culminará, en el día de su realización, en una expresión innegable de los sentimientos antifranquistas de nuestro pueblo.

La Regional Catalana de la C.N.T. quiere dejar constancia de su más completa adhesión al movimiento huelguístico que se prepara y señalar que vinculada con los más profundos sentimientos de la clase trabajadora, estará presente como lo estuvo en todos los actos de protesta contra el régimen— el día que la huelga prevista pase al plan de realización, adoptando en aquel momento las otras formas de lucha o de manifestación que las circunstancias y el desenvolvimiento de la huelga requieran.

La Confederación Regional del Trabajo de Cataluña que tantos sacrificios ha consentido en la lucha contra la dictadura y por la liberación de nuestro pueblo sumará sus esfuerzos a los de todos los que luchan para un mañana mejor que ha de entrañar, inevitablemente, la desaparición de la injusticia, de la desigualdad y de los criminales privilegios de que gozan en España los causantes de la tragedia que de tantos años está viviendo nuestro pueblo.

Con todos los que se solidaricen a la jornada de huelga la C.N.T. dice: Trabajadores todos, estad atentos a las consignas para probar con vuestra acción firme y coordinada que no cejaréis en la lucha contra el régimen de oprobio impuesto por el franco-falangismo, dando a la huelga de 24 horas el carácter de una protesta viril y decidida que ponga de relieve vuestros deseos de libertad y de justicia.

SUBCOMITE REGIONAL DE LA C.N.T. DE CATALUSA
EN EL EXILIO

que es tracta de portar a cap accions encaminades a lluitar contra el règim. La nostra organització no descuida la complexitat dels problemes que té plantejats el nostre poble i sap que la finalitat immediata que s'imposa per tal de resoldre's és la d'acabar amb el règim ignominiós de Franco. El renaixement econòmic, la creació d'una Confederació de pobles iguals en drets i en deures però lliures de fer front als seus problemes particulars, el florejament de la cultura i de les llengües i el dret de ciutadania per determinar sobre el pervindre dels pobles d'Espanya, no podran ser la realitat del demà mentre duri l'opressió

i es per això que además de dir present a totes les accions que es realitzin per enderrocar-la, no ens cansarem de repetir que cada dia és més indispensable la unitat d'acció de les forces antifranquistes per tal de que les protestes esporàdiques es transformin en protestes permanent, i passin a ser la manifestació constant de la voluntat de lluita de tot un poble.

Aquest sentiment podran manifestar-lo plenament tots els treballadors espanyols quan la vaga de 24 hores anunciada sigui la realitat que hom espera i desitja. No dubtem de que els camperols, els obrers de la ciutat i els empleats com-

(Passa a la pàg. 2.)

SOPAR DE COMIAT A TELLAGORRI

El dissabte dia 14 de març, un grup d'amics i compatriotes de Tellagorri li oferiren un sopar de comiat en el Centre Vasc de Mèxic. Dies després, Tellagorri retornava a Buenos Aires, on resideix i on, junt amb un grup d'amics, editen «Tierra Vasca», òrgan polític del partit Acció Nacionalista Vasca.

Les paraules de Tellagorri foren en forma de missatge senzill i emotiu, al temps que cordial i de bon humor. El seu llenguatge i les seves preocupacions, els seus tòpics i les seves idees bàsiques foren els mateixos, excepte lleugeres variants de to i de matís, que els de qualsevol refugiat espanyol amb sentit comú, que tingui pensat de retornar a la pàtria. Són raríssimes les excepcions i aquestes quasi sempre encobren a un frange tirador o a un hipòcrita.

El missatge de Tellagorri contenia un profund sentit humanista. Situava l'home sempre en primer pla. Per sobre tot, la llibertat, i el respecte més accentuat al dret aliè: llibertat de consciència, llibertat per a creure en aquest o en aquell Déu; i llibertat per a no creure en cap Déu. Comprensió i col·laboració per a poder viure en una autèntica democràcia. Respecte i lliure entesa...

El respecte a la personalitat, a les peculiaritats, a la cultura i a la voluntat del poble basc. Igual respecte, es clar, per a tots els pobles que constitueixen el conglomerat ibèric. És en aquest punt on la coincidència ja no és tan general; quasi tots els republicans espanyols, o tot espanyol que es consideri demòcrata, es declara federalista. Però no vol sentir parlar del federalisme si aquest sistema d'organització o de govern pot significar la desmembració d'Espanya com unitat nacional o supra-nacional. I són molts els qui senten el temor que això podria succeir en una organització federalista, sense comprendre que el perill major de desintegració — a més d'incomprensió i de baralla etèrnia — estriba en la imposició, a la força, de qualsevol sistema, d'una idea qualsevol, de no importa quina manera de viure, o de conèixer, contra la pròpia voluntat.

Bascos i catalans tampoc no insisteixen bastament en la necessitat d'organitzar el futur Estat espanyol sobre bases federalistes. I crec que, amb això, cometen un error greu, o un doble error: perquè la llibertat de les parts i del conjunt solament pot garantir-se sobre bases federalistes, sobre el pacte multilateral lliurement establert.

La llibertat nacional de Catalunya i de Basconia no significa forçosament la llibertat del poble català i del poble basc; podria donar-se el cas que un centralisme substituís l'altre. Com també una tirania. Pot ésser tan despòtic un govern amb seu central a Barcelona o a Bilbao, com un altre que s'establís a Madrid. Jo crec que s'hauria d'insistir molt més en una federació o confederació de tots els pobles hispànics o ibèrics, sobre la igualtat més estricta de drets i de deures, sense privilegis per a cap de les parts. Confederació podria significar confraternitat i col·laboració entusiastes.

I els republicans espanyols que tenen consciència del greu i difícil que és el problema de les nacionalitats, que amb freqüència parlen de la «injustícia» de que Catalunya i Basconia tinguin el privilegi de gaudir d'un règim autònom, podrien i haurien d'insistir sobre quelcom en que difícilment es podria discrepar: totes les regions, països o nacionalitats ibèriques podran disfrutar dels mateixos drets, d'una autonomia idèntica; tots iguals, tots participants en una gran federació o confederació amb plenitud de drets i de deures, amb les limitacions naturals que emanen de tot pacte o compromís.

Tornem al comiat de Tellagorri. Repeteixo que la seva allocució podria haver estat la de qualsevol altre republicà espanyol amb intel·ligència i sentit de responsabilitat. Missatge d'un contingut extraordinàriament liberal, d'un humanisme autèntic, arrelat a fons en la manera de pensar i de sentir.

Va instar els seus amics i simpatitzants a constituir, a Mèxic, Acció Nacionalista Basca. Un amic de Tellagorri en va declarar que considerava que aquest partit estava destinat a jugar un paper molt important en l'esdevenidor d'Euzkadi. Que constituïa l'esquerra nacionalista; i per tal de subratllar el seu criteri va senyalar-me — cosa que desconeixia — que el Partit Nacionalista Basc tenia per lema «Déu i Lleis velles». No cal dir que em penso que els partidaris d'Aguirre no varen tenir massa encert en l'elecció del seu lema.

Per finir amb aquesta llarga ressenya, considero d'importància subratllar una opinió que va expressar l'home natjat. Va dir que ésser basc no donava cap mena de patent, a ningú, per aquest sol fet, d'ideallista i home de consciència. Que a l'Argentina, on ell resideix, viuen bascos tan indignes com pugui ésser-ho qualsevol membre de qualsevol altra comunitat nacional. Bascos que pel fet de posseir uns quants «pesos» no volen saber res de res, no son capaços del més petit sacrifici i miren els altres per sobre l'espatlla. «Donde quiera se cuecen habas» va dir Tellagorri per acabar.

TODOS UNIDOS CONTRA EL FRANQUISMO: HUELGA DE 24 HORAS.

★

PER LA JUSTICIA I PER LA LLIBERTAT: VAGA DE 24 HORES.

★

EL SILENCIO DE LAS MAQUINAS SERA SIGNO DE PROTESTA SE-CUNDA LA HUELGA DE 24 HORAS.

★

PER LA TEVA FAMILIA I PELS TEUS FILLS: VAGA DE 24 HORES.

★

OBRERO CINETISTA: PROSIGUE TU LUCHA CONTRA EL REGIMEN.

DE L'INTERIOR

Una peregrinació salida de Perpignan a cuyo frente iba el obispo de Perpignan, Monseñor Bernard, se trasladó a Montserrat. El gentío que asistió a las fiestas que con dicho motivo se organizaron, fué verdaderamente imponente. Se cantaron canciones religiosas en catalán; se dió un sermón en catalán y oraciones fueron rezadas en la misma lengua. La Escolanía cantó con su maestría acostumbrada. Se dieron vivas a Cataluña, vivas a la libertad y vivas al abate Escarré.

Se ignoran los « motivos » por los cuales se declaró enfermo el abate en cuestión, no asistiendo por dicha causa a ninguna de las manifestaciones que tuvieron lugar.

Diversos asistentes con los que he hablado, me dijeron que hubo momentos en que no las tenían todas consigo, pues eran numerosos los policías y demás fuerzas desplegadas aquel día. El repudio al régimen se dejó sentir en diversas ocasiones sin lugar a dudas y sin freno en la expresión y forma de comportarse. Afortunadamente — me dijeron — nada pasó, pero es indiscutible que no respiramos tranquilos hasta sabernos de nuevo en Francia.

✱

Los días 23 y 24, a la salida de los teatros y cines se efectuaron varios cacheos, lo que hacía ya cierto tiempo que no se veía en Barcelona. A las 7 de la tarde del 24, hubo alarma en la Rambla al perseguir la policía a dos jóvenes que lanzaban o repartían octavillas. Se internaron por la calle del Hospital no creyendo fuesen detenidos.

Editorial

(Vé de la pàg. 1.)

pliran amb el seu deure desertant els seus llocs de treball respectivament i que evincenciaran més clarament encara la seva gesta deixant de comprar el diari, de pujar al tranvia, al metro (si n'hi hagués), d'assistir als espectacles públics i fent el buit als comerços i a les oficines d'Estat, de manera a que quedi ben clar quins són els sentiments i les aspiracions del nostre poble.

La C.N.T., que aporta la seva col·laboració a aquesta obra fa una crida a tots els treballadors, a tots els antifranquistes, perquè quan el dia X arribi cada un compleixi amb el seu deure de ciutadà conscient assegurant així l'èxit de la manifestació de protesta que de fer-se extensiva al conjunt d'Espanya tindria un gran relleu i seria potser el punt de partida d'una acció de més envergadura.

Société Générale d'Impression — Toulouse

Redacció: Subcomité Regional.
Administració: Antoine MILLERA,
5, rue du Quartier Parisien, IVRY (Seine). C.C.P. PARIS 17 349 86.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

CUESTIONES CATALANAS

Soy uno de los que firmemente creen que, de no haber llegado jamás el año 1936, la Iglesia y el pueblo catalán no se habrían encontrado jamás, cayendo de pleno la responsabilidad sobre las cabezas visibles e invisibles del catolicismo y como principal culpable el Cardenal Pacelli, más tarde Pío XII, proveedor de condecoraciones y bendiciones de la Casa del « Generalísimo ».

De ahí las dudas del pueblo catalán sobre el democratismo de Juan XXIII, más conocido en Cataluña por el « Papa Verbená », (el día veintitres es la verbena de San Juan) al imponerse la tarea de fabricar un nuevo santo en la persona de nuestro conocido Cardenal y Papa por el simple motivo que, según dicinas lenguas, falleció en olor de santidad bajo la alta protección de la Virgen de Fátima.

Es indiscutible que grandes corrientes de opinión se han creado en Cataluña tendientes a dulcificar las relaciones con los católicos, apostólicos, romanos. Y claro es, un santo más o menos ¿ qué puede importar a la Santa Madre Iglesia ? Absolutamente nada y a nosotros, refugiados españoles, un bledo. Más aquí no se trata de despotricar contra la santidad de Pío, sino de recordar a quien no supo comportarse como sacerdote, como Cardenal, como Papa ni... como hombre ! con la dignidad y sentido de humanidad que todos los « doctores » nombrados requieren.

Los cargos y hasta los hombres pasan, pero quedan en pie los hechos. Y difícil es olvidar actitudes adoptadas en momentos críticos por el futuro inscrito en el Santoral. Y este « hecho » de Juan XXIII, quita confianza a los catalanes y les rodea de recelos sobre cual puede ser la función papal en el futuro, cosa que sienten en extremo.

Nadie, ni yo mismo, se atreverá a cati-

clar exactamente cual será aquella. Nosotramus murió hace muchos años y no se dejara sustituto. En cambio si puedo enjuiciar la línea de conducta seguida por sus antecesores y claro es, si estos son alabados y hasta santificados, no es desacertado el pensar que la compenetración no está muy lejos. Entonces...

¡ Oh ! si. He leído ciertas promesas y hasta me ha sido permitido enterarme que la « gracia de Dios » de Don Francisco Bahamonde, usando del lápiz rojo censuró un telegrama del Papa dirigido a todos los españoles. Pero que sepa no ha partido desde la ciudad del Vaticano ningún anatema contra la gracia del caudillo. Sé, a ciencia cierta que, numerosos sacerdotes y canónigos y algunos obispos, los menos, aliados a frailes de categoría, se han propuesto ayudar al pueblo para derribar el régimen franquista, sin que ello me haga olvidar que su implantación y duración son debidos a su potencia. Y por no desconocer no ignora que ciertas posiciones muy comentadas de un célebre abate fueron posibles, por la benevolencia de quien ocupa actualmente el papado, dispuesto a lanzar lastre en aras de una armonía conceniente a sus intereses que no son ni deben ser los nuestros, aunque facilite para el bien de todos tolerarnos mutuamente y llegar incluso a una comprensiva conciliencia.

Es natural que no podemos pedir peras al olmo y que tampoco el horno no está para bollos, pero en los momentos cruciales en que vivimos, quisiera ver una actitud en el catolicismo en consonancia, más unificada, y no la disparidad imperante hoy y que permite al clero catalán obrar con cierta dignidad, sin grandes exigencias, mientras que en el resto de España sus colegas se muestran intransigentes llegando a extremos verdaderamente intolerables.

DIALOGO EDIFICANTE

Son públicos ya los acontecimientos que suscitaron la visita del Cardenal Tisserand a España. Pero lo que seguramente es aún ignorado por la gran mayoría son las palabras de dicho Cardenal emitidas en francés a un obrero catalán M.P.

Con el libro de rezos en la mano el Cardenal dió un corto paseo por los alrededores de Montserrat. A un kilómetro escaso encontré a un viejo obrero que con un simple martillo arreglaba unas piedras, entablándose el siguiente diálogo :

- Bonjour, dijo el Cardenal.
- Bonjour, le respondió el obrero.
- ¿ Habla Vd. el francés ?
- Si, lo aprendí durante mis catorce años de exilio en Francia.
- ¿ Ha sido Vd. refugiado ?
- Lo soy aún.
- ¿ Cómo ?, preguntó todo extrañado el Cardenal.
- Si, señor. Aunque esté en mi tierra

me siento refugiado, desde el momento que debo aceptar las condiciones impuestas por el caudillo a todo español. No criticar el régimen ; hablar siempre elogiosamente de Franco ; no meterme en cuestiones políticas, ni sociales, ni nada que de cerca o lejos se refiera al régimen, lo que si es natural en tierra extranjera no lo es en el propio país.

- ¿ Eres católico ?
- Lo era. Hoy aliados a Franco, se han convertido en enemigos desde el más alto obispo (?) al más bajo sacerdote.
- Recupera tu fe, le dijo el Cardenal, que tu liberación no está lejos.

El trabajador se quedó estupefacto al ver pasar por el pueblo de X al Cardenal y saber de quien se trataba.

Perspectives

DEMA.....

Demà..., aquest demà que fa vint anys que esperem. Aquest demà que una il·lusió renovada cada dia ens ha fet creure que no era lluny. Aquest demà que ha sigut la nostra raó de viure, què ens reserva ? Serà com l'han anat dibuixant els nostres desitjos ? Valdrà la pena haver-lo esperat tants anys ?

Es difícil respondre a aquestes qüestions i a moltes altres que ens podriem fer. De totes maneres, creiem que bé es pot dir que una bona part del que aquest demà pugui ésser depend de la manera que haurem aprofitat preparar-lo. Els aconseqüents forcen moltes vegades la mà de l'home. Però, els homes poden també desviar i encaminar els aconseqüents ; es una qüestió de preparació i de voluntat.

Si bé seria una pretensió desmesurada pretendre dir com serà el desitjat demà el que si es pot afirmar sense por d'equivocar-nos és que no serà igual que el « ahir » que varem deixar fa vint anys. El 18 de juliol del 1936 es va tancar un període de la història del nostre poble i a la matinada del 19 s'en va obrir un de nou. Un capítol que pot ser més bo o més dolent que el anterior. Tot es possible, però el que no té discussió és que serà diferent. De tot el que es volia en el passat no en queda més que la intenció. Pot donar-se el cas de que es tornin a escriure pàgines que ja havien sigut escrites, però del que no podem estar segurs és de que la redacció sigui la mateixa.

De la dreta a l'esquerra si es vol el mateix que abans serà precis emprar altres camins per a aconseguir-ho. Els del passat no serveixen ni pels uns ni pels altres i aquest demà que tant ens preocupa cal que l'afrontem amb els ulls ben oberts i les orelles ben despertes si volem que respongui a les nostres aspiracions. No es tracta de renunciar a cap de les nostres intencions però si de trobar la manera de realitzar-les dins la nova situació que el demà ens portarà.

Preparem-nos doncs per tal de trobar-nos en condicions de fer del demà el que tots desitgem. Confrontem opinions, analitzem el que cada un ha tret del passat i el que vol pel demà. Aquest treball serà la millor prova de que no hem perdut el temps esperant, ja que tornar a casa amb les maletes plenes de les mateixes coses que ens varem emportar més que una prova de fidelitat seria una demostració de ganduleria i d'ignorància. I llavors si que no valdria la pena d'esperar-lo aquest demà...

PARA QUE EL MUNDO CONOZCA TU PROTESTA, NO CEJES EN EL COMBATE CONTRA EL FRANQUISMO.

DECLARACIO

Els Partits i Organitzacions de Catalunya que sota-signen aquesta declaració, reunits a l'Exili per a coordinar llurs esforços al servei de l'Interior, han conegut la nova acció repressiva que s'abat actualment damunt d'importants nuclis de treballadors i d'estudiants de Catalunya igualment que a diverses altres ciutats espanyoles, amb l'excusa de reprimir una manifestació de PROTESTA PACIFICA, que s'expressaria en una vaga general de 24 hores.

Els Partits i Organitzacions democràtiques a l'Exili creuen que son els Organismes de l'Interior els que deuen decidir l'oportunitat de l'acció i expressen des d'ara la seva més profunda solidaritat a tots els detinguts i a tota ACCIO DE PROTESTA Catalana que es fixi objectius democràtics.

Al mateix temps que fan pública aquesta DECLARACIO DE SOLIDARITAT, prometen fer els esforços necessaris per alertar l'opinió internacional, informant-la del veritable caràcter d'aquesta acció i desmentint les maniobres de la propaganda franquista que agita l'espectacle comunista per ofegar un MOVIMENT POPULAR contra la Dictadura.

Els Partits i Organitzacions de Catalunya a l'Exili, asseguruen també que feren tot el possible per a canalitzar el màxim d'ajuda i de solidaritat internacional vers els perseguits i detinguts per la repressió franquista.

Signat: ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA — MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA — FRONT NACIONAL DE CATALUNYA — FEDERACIO NACIONAL D'ESTUDIANTS DE CATALUNYA — NOVA REPUBLICA — C.N.T. (CONFEDERACIO REGIONAL DEL TREBALL DE CATALUNYA).

LA NOVA GENERACIO

Any 1951: Tres homes de la C.N.T. eren buscats afanosament pels sicaris de Quintana per haver comès el crim de participar en el Plé de la localitat de Parets i de no haver caigut encara entre les seves urpes. Un « Edicto » els declarava en rebel·lia i fins es donava l'ordre de matar a un d'ells com a un gos rabios al·lè a on s'el trobes.

En plé passeig de Sant Joan, i en un matí radiant de sol, tres joves universitaris en representació de molts altres oferien l'escapada a França dels perseguits posant a llur disposició tot quant valien i tenien per tal de cobrir aquest objectiu. Sis automòbils, una barca amb motor, els seus uniformes d'« alferes » i fins un sacerdot amic d'ells per tal d'amagar millor l'engany en el pas fronterer.

Quan algú els preguntà perquè exposaven la seva seguretat personal, llur pervindre intel·lectual i fins potser l'econòmic, contestaren que ho felen perquè els « sortia de dins ajudar als que combatien l'ignominia que sofria Espanya » i que, d'aquest sentiment en feien un deure tot i no ésser canalitzat per cap ideologia determinada.

Eren gent de « casa bona » i cal preguntar-nos on havien après la valentia i la noblesa que entranyava aquella gesta. ¿De quines fonts havien tret els sentiments que han fet immortal a la nostra raça?

No, no és cert que el règim franquista hagi aconseguit enterrar les virtuts que ens han fet sobresortir en l'història dels homes i dels pobles, semblant en canvi el recel d'home a home, la por baixeta i humiliant, el delator, etc. Això ell ho ha volgut però no ho ha aconseguit.

Tampoc és cert que ningú donarà res sense recompensa ni que els catalans es desentenguin dels problemes que afecten a tots els espanyols.

EL QUE ES LA C.N.T.

Els companys de la C.N.T. estem a Catalunya com arreu d'Espanya, en el nostre lloc de combat. Des de que fa vint anys el feixisme posà les seves urpes sobre el nostre poble, l'organització confederal i llibertària ha donat proves constantment de la seva presència, de la seva lluita i de la força de les seves concepcions per un demà plé de promesses, que tingui en compte les aspiracions dels pobles d'Espanya.

Per la C.N.T., no es tracta solament d'acabar amb el règim degradant que ha transformat el nostre país en cova d'ignorància, de retard i de pobresa, sinó de preveure el pervindre estudiant amb altesa de mires tots els problemes econòmics, socials i culturals amb els que s'haurà d'enfrontar qualsevol govern o institució que vulgui transformar les característiques d'un país, que es troba lluny de les realitzacions naturals i progressives en que viuen els altres pobles d'Occident, per no senyalar més que els nostres veïns immediats.

Afirmen que s'haurà de procedir a una modificació total de les normes i condicions de l'ensenyament; del sistema econòmic — industrial i agrícola —; de les lleis socials i condicions de treball que hauran de ser veritables realitzacions en benefici de la col·lectivitat obrera; que la separació de l'Església i de l'Estat haurà de ser una realitat, i que no serà possible oblidar que la preponderància militar ha sigut, de sempre, una de les causes influents de les tragèdies viscudes pel nostre poble.

No ha perdut res de la seva força del passat ni ha deixat de reflexionar

LA UNIO DE LES FORCES CATALANES

Els esforços que fan els militants catalans a França i arreu de l'Amèrica per aconseguir la unitat d'acció de tots els sectors catalans a l'exili, per alliberar Catalunya i Espanya del franquisme, demostren l'amor, l'enyorança que sentim els militants cenetistes per Catalunya, primera en les lluites socials, dintre de la Península Ibèrica, ont i tenim escrites les més heroiques pàgines de l'història del proletariat espanyol. Contràriament al que encara creuen, dissortadament, moltes persones que han viscut i viuen a l'esquena del sentiment patriòtic català, la C.N.T. catalana mai ha desconegut les realitats nacionals del poble català. Els fets viscuts desde el 14 d'Abril de 1931, demostren que el radicalisme de la C.N.T. catalana, front a les classes plutocràtiques de casa nostra i adhuc contra institucions polítiques democràtiques, que desconoguieren la força, i el que històricament representava el proletariat català, al que intentaren dividir, estava plenament justificat, perquè solament, l'energia, la combativitat, la mística, podien barrar el pas al feixisme. La contemporització envers les forces retrògrades espanyoles, la persecució contra lo més viu de la col·lectivitat catalana, el menyspreu del nacionalisme radical vers gens d'altres indrets d'Espanya, guanyades per la C.N.T. a la causa de la llibertat i de la confederació dels pobles ibèrics, no foren els factors menys importants que dividiren l'antifranquisme. Encara avui, al cap de vint anys d'haver sigut vençuts, ens trobem, els militants catalans, amb moltes dificultats per realitzar l'unió de totes les forces lliberals, perquè aquestes segueixen tenint el mateix concepte, equivocat, del que és i del que vol la C.N.T. per Catalunya i per Espanya.

Si de veritat es cerca un front nacional de forces antifranquistes, és necessari que desapareixin tots els recels que es puguin tenir, i valoritzar, raonablement, l'aportació que fassi cadascú dels sectors que l'han de formar, sense manifestacions de superioritat polítiques i numèriques que ningú està en condicions de demostrar.

en el curs dels anys. La seva finalitat primera es l'enderrocament del règim franquista però també, i a la vegada, la naixença immediata d'una CONFEDERACIO HISPANICA que reconeixi a cada poble peninsular el seus drets i, a tots, el dret a una vida millor, més justa y més humana. La C.N.T. és l'organització del poble treballador, del poble conscient dels seus drets. És l'organització que sempre lluitarà per tal de veure un dia realitzades les seves aspiracions llibertàries, que son la magnífica realitat d'un món just, igualitari i veritablement democràtic.

Fer confiança a la C.N.T. es fer confiança al demà del nostre poble.